

เรื่องเล่าร่าพลึง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ให้

นางสาวฉันทนา ลัมศิริเศรษฐกุล

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกคัลยกรรม งานการพยาบาลผู้ป่วยใน ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

“จะตายไข่ม้อย เดียวจะตายให้ดูเหมือนกัน” แท้ที่กล่าวถึงการเดินทางของฉันทนาผู้ตกขังอยู่กับที่พร้อมกับหันไปตามเสียงที่ตั้งมาจากหลังห้องตรวจเบอร์ 9 ภาพที่เห็นแพทย์ประจำบ้าน 3-4 คนกับผู้ป่วยชายรูปร่างสูงกำลังยื้อแย่งวัตถุสีส้มกันซูลมุน “เอาเซ็ททำแผลไปให้หมอพี่หน้อย” ฉันทนาบ่นอง วันนีช่วงบ่ายเป็นคลินิกพิเศษหลาย รักษาและผ่าตัดผู้ป่วยข้ามเพศ ห้องตรวจเบอร์ 9 ใช้เป็นห้องฟังเสียงทว่าผ่านตัดห้องอื่นๆที่อยู่ข้างๆใช้เป็นห้องตรวจ ขณะที่ช่วยแพทย์ในห้องตรวจอยู่ ก็เกิดเหตุการณ์ซูลมุนขึ้นที่ห้องตรวจเบอร์ 9 ฉันทนาไม่ทันจะเดินไป แพทย์ประจำบ้านท่านหนึ่งเดินมาบอกว่า “พี่คะ ช่วยด้วยค่ะ” ฉันทนาเดินไปห้องเบอร์ 9 โดยเร็ว

ผู้ป่วยชายผมรองทรงสั้นสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีน้ำเงินสวมกางเกงยีนส์ นุ่งกัมพูชา ในมือสั้นๆ ถือกรรไกรสำหรับตัดกระดาดไว้แน่น มองฉันทนาด้วยสายตาแข็งกร้าว ฉันทนามองสบตากับชายเจ้าของเรื่องด้วยสายตาที่อ่อนโยนที่สุด และค่อยๆทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามกับชายหนุ่มโดยไม่ละสายตา “มีอะไรให้พี่ช่วยไหมคะ” ฉันทนาเอ่ยขึ้น...เงียบ...ไม่มีเสียงตอบพร้อมกับสายตาที่จ้องเขม็งมาทางฉันทนา ฉันทนาเหลือบดูหน้าจอกอมพิวเตอร์ที่เปิดประวัติคนไข้ค้างอยู่... น.ส.ชายที่อยู่ตรงหน้าฉันทนาคือผู้ป่วยผู้หญิง

“หนุ่ม” คือชื่อผู้ป่วยรายนี้ เขาค่อยๆ ขยับตัวและเงยหน้าที่เปื้อนไปด้วยคราบน้ำตาขึ้นมองฉันทนาและถลกแขนเสื้อทั้งสองข้างขึ้นโดยในมือยังถือกรรไกรอยู่ ฉันทนาเห็นรอยแผลเป็น เป็นริ้วๆ ที่ข้อมือทั้งสองข้างของเขา “ขอกรรไกรพี่ได้ไหมคะ” หนุ่มค่อยๆยื่นกรรไกรให้ฉันทนาอย่างลังเล ฉันทนาพยักหน้าช้าๆ พร้อมกับยื่นมือไปรับกรรไกรโดยสายตาฉันทนาจ้องจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของเขาคือหน้าคล้ายกับงูเหลือม ฉันทนาเอื้อมมือไปจับมือเขาไว้พร้อมกับลูบหลังมือเขาเบาๆ เพื่อช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของเขา “พร้อมที่จะคุยกันหรือยังคะ” เป็นอีกหนึ่งคำถามของฉันทนา

หนุ่ม หรือชื่อจริง ศศิ อาศัยอยู่กับแม่บุญธรรมอายุประมาณ 74 ปีที่เป็นข้าราชการเกษียณ อาศัยอยู่กัน 2 คนแม่ลูกในบ้านตึก 2 ชั้นกลางเก่ากลางใหม่แถบชานเมืองของกรุงเทพฯ หนุ่มทำงานเป็นช่างภาพฟรีแลนซ์ งานไม่ค่อยแน่นอน รายได้ส่วนใหญ่ได้จากแม่บุญธรรม และที่สำคัญหนุ่มเป็นโรคซึมเศร้ารักษาอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แต่ไม่ได้รับประทานยาเป็นประจำ และไม่ได้ไปหาหมออย่างต่อเนื่อง “ผมเพิ่งเลิกกับแฟนครับ” คือคำบอกเล่าของหนุ่ม เขาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยพร้อมกับหยดน้ำตาที่เริ่มไหลรินอีกครั้ง ฉันทนาได้ฟังแล้วรู้สึกหนักอึ้งไปหมด ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

ฉันทนาฟังหนุ่มเล่าเรื่องราวของเขาให้ฟังเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง เขาหยุดร้องไห้พร้อมสูดหายใจยาวๆ เขาบอกฉันทนาว่าสบายใจขึ้น ฉันทนาจึงบอกเขาว่าเรื่องผ่าตัดจะช่วยคุ้ยกับหมอมให้ว่าพอจะขยับคิวให้เร็วขึ้นได้ไหม แต่ก็ต้องทำใจยอมรับบ้างว่าอาจจะจะมีผู้ป่วยมาเร่งเข้ามาแทรกเพราะเป็นเคสที่เร่งด่วนรอไม่ได้ และการผ่าตัดต้องเตรียมผู้ป่วยทั้งด้านร่างกายและจิตใจรวมถึงค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูง เขาจึงไปพักหนึ่งเมื่อฟังเรื่องค่าใช้จ่าย แต่ที่สำคัญที่สุดตอนนี้ “หนุ่มต้องรักษาโรคซึมเศร้าแบบต่อเนื่องและให้อาการดีขึ้นก่อน” ฉันทนาเสนอแนะ หนุ่มพยักหน้ารับข้อเสนองานของฉันทนา เรานั่งคุยกันอีกสักพักก่อนจากลวันนั้น ฉันทนาส่งเบอร์โทรศัพท์ให้หนุ่มบอกว่ามีอะไรโทรหาได้ตลอดเวลา ฉันทนาอดหนุ่มและตบท้ายเขาเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ

ฉันทนาหมอบที่เคयरรักษาโรคซึมเศร้าให้หนุ่ม ใกล้ถึงวันนัดฉันทนาจะโทรเตือนให้ไปตามนัดเพื่อให้เขาเข้าสู่ระบบการรักษาแบบจริงจังและต่อเนื่อง เวลามีปัญหาเขาจะโทรมาปรึกษา ฉันทนาจึงโทรสอบถามสารทุกข์สุกดิบเป็นประจำ “หนุ่ม” ไม่ใช่ผู้ป่วยรายแรกที่ฉันทนาช่วยเหลือนอกจากหน้าที่ที่รับผิดชอบในแต่ละวัน หลายครั้งฉันทนาเฝ้าถามตัวเอง “ฉันทนาทำไปเพื่ออะไร?” ทั้งๆที่เราสองคนเป็นเพียงแค่ผู้รับบริการและผู้ให้บริการเท่านั้น “ทำแล้วอิ่มใจและสุขใจ” นี่คือการตอบ

วันนี้ฉันทนามองตะกร้าไข่ใบใหญ่ที่กินเป็นเดือนก็ไม่หมด หนุ่มหิ้วมาฝากพร้อมกับคำขอบคุณ อาการซึมเศร้าของหนุ่มหายเกือบเป็นปกติแล้ว เพราะได้รับการรักษาและรับประทานยาอย่างต่อเนื่อง ไม่คิดทำร้ายตัวเอง อยู่กับแม่และทำกิจกรรมร่วมกันบ่อยขึ้น จิตใจรู้สึกปลอดโปร่งขึ้น และที่สำคัญหนุ่มไม่สนใจที่จะผ่าตัดแปลงเพศแล้ว เขาบอกว่าจะใช้ชีวิตแบบเพศไหนก็ไม่สำคัญ เพราะสามารถใช้ชีวิตให้เป็นปกติและมีความสุขได้ อยู่ที่ใจของคนๆนั้น ศศิน คือชื่อใหม่ของเขา

ก่อนจากกันวันนี้ ฉันทนาบอกเขาเหมือนวันแรกที่เรารู้จักกัน แต่ความอบอุ่นของอ้อมกอดวันนี้ไม่เหมือนวันนั้น วันนี้มากกว่าคำว่าผู้ให้บริการและผู้รับบริการ แต่เหมือนเราเป็นญาติกัน เป็นพี่น้อง เป็นความสัมพันธ์ที่อบอุ่น และช่วยเหลือเขาได้แบบสนิทใจมากขึ้น “ผมขอบคุณที่มากนะครับที่ทำให้ผมมีวันนี้ เหมือนให้ชีวิตใหม่แก่ผม” เหนือคำขอบคุณใดๆ ฉันทนาจึงขอบคุณเขาเช่นกันที่เขาผ่านเข้ามาในชีวิตฉันทนาและทำให้ฉันทนาเป็นผู้ให้แบบไม่สิ้นสุด ฉันทนาไม่มีทรัพย์สินเงินทอง ไม่มีของมีค่าใดๆ จะให้เขา เพียงแค่กำลังใจและความหวังดีจากใจที่มอบให้เท่านั้น ซึ่งมันทำให้ฉันทนามีพลังที่จะให้ต่อไป การที่เราจะได้พบใครไม่ใช่เรื่องบังเอิญ “อยู่ที่บุญ” ที่เคยร่วมกันมา เมื่อมีวาสนาไม่ตองเรียกร้องถึงเวลาที่มาเจอกัน อีกหนึ่งบททดสอบของฉันทนา “คำว่าให้อย่างใหญ่เสมอ”